U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Ludmily Valentové ve věci žalobkyně **J. P.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem v Praze 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2002 č. j. 32 Ca 155/2002 – 6,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se o d m í t á .
II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem potvrdil Krajský soud v Hradci Králové rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2002, č.xx. Tento rozsudek napadla žalobkyně podáním, které označila jako odvolání a adresovala Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové. Podání sice bylo označeno jako odvolání, ale bylo podáno v době, kdy již podle nového právního stavu odvolání není přípustným opravným prostředkem proti rozhodnutím krajského soudu ve správním soudnictví. Jediným přípustným opravným prostředkem proti pravomocným rozhodnutím krajského soudu ve správním soudnictví je v důchodových věcech kasační stížnost podle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.). Označení podání není rozhodné pro jeho právní kvalifikaci (§ 41 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Je třeba jej tedy posoudit jako kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejdříve musel posoudit, zda se jedná o přípustnou kasační stížnost. Z tohoto hlediska bylo nutné zejména posoudit, zda byla podána proti rozhodnutí, proti kterému soudní řád správní připouští podat kasační stížnost a zda byla podána včas.

Kasační stížnost lze podle § 131 s. ř. s. podat proti rozhodnutím krajských soudů vydaným po 1. 1. 2003. Napadený rozsudek byl však vydán 28. 11. 2002 a žalobkyni doručen 19. 12. 2002. Speciální úpravu k tomuto ustanovení pak obsahuje § 129 odst. 3 věta 2 s. ř. s. Ani toto ustanovení však není přímo aplikovatelné na danou věc, neboť v této věci nebylo podáno odvolání před 1. 1. 2003. Soudní řád správní tedy pro daný případ výslovně neumožňuje podat kasační stížnost.

Důsledkem takové aplikace soudního řádu správního by však bylo zkrácení lhůty pro podání odvolání, která by končila již k 31. 12. 2002. Reformou správního soudnictví provedenou zejména zákony č. 150/2002 Sb., soudní řád správní a č. 151/2002 Sb. mělo být zlepšeno postavení účastníků mj. tím, že byla zabezpečena dvojinstančnost správního soudnictví. S tímto evidentním záměrem zákonodárce by byl neslučitelný závěr, že účastník, který mohl podat opravný prostředek přede dnem nabytí účinnosti s. ř. s., by měl být o tuto možnost prostřednictvím s. ř. s. připraven, resp. že se mu krátí lhůta k jeho podání. Jedná se

o nezamýšlenou mezeru v zákoně, kterou je nutno vyplnit. Přitom není možné analogicky aplikovat ustanovení § 129 odst. 3 věta 2, neboť by tato aplikace neodůvodněně prodlužovala možnost podat opravný prostředek. Je tedy nutné vycházet z principu úpravy přechodných ustanovení s. ř. s., podle kterého nemá být účastník zkrácen na svých procesních právech, která mu zajišťovala stará právní úprava, pouze se tato procesní práva přizpůsobí procesní úpravě nové, tj. úpravě soudního řádu správního. Jelikož i novou právní úpravou je zaručena dvojinstančnost správního soudnictví, může tedy na základě tohoto principu účastník, který mohl podle staré právní úpravy podat odvolání, podat kasační stížnost, a to ve lhůtě, kterou mu umožňovala stará právní úprava pro podání odvolání. Tuto lhůtu je třeba volit i s ohledem na skutečnost, že o ní byl účastník v napadeném rozhodnutí poučen.

Stěžovatelka mohla podle § 250s odst. 2 písmeno a/ o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002 podat odvolání proti rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové do 15 dnů od doručení rozsudku. Rozsudek jí byl doručen 19. 12. 2002. Kasační stížnost tak mohla podat do 3. 1. 2003. jelikož se stěžovatelka řídila poučením o možnosti podat odvolání, které obsahoval napadený rozsudek, nelze í vytýkat, že kasační stížnost nesprávně adresovala Vrchnímu soud v Praze. V tomto případě je tedy dostatečné, že kasační stížnost byla poslána „cestou Krajského soudu Hradec Králové“. Kasační stížnost je datovaná dnem 3. 1. 2003, avšak k poštovní přepravě byla podána až 7. 1. 2003. Kasační stížnost tedy nebyla podána včas, a to ani ve smyslu § 40 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písmeno b/ ve spojení s § 120 s. ř. s. jako opožděnou odmítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. 5. 2003

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu